

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det er en Kjendsgjerning, at Landboere, der ikke selv have Heste eller Vogn, jævnlig have stor Banskfælighed ved, naar enten de selv eller nogen af deres Husstand blive syge, at forstaafe sig Befordring efter Læge eller Jordemoder; de ere i saa Henseende som oftest henvisse til Naboers Velvillie, og mangen Gang, navnlig i Høsten og paa andre for Landmanden travle Tider, vil den fornødne Befordring ikke være at erholde til Leie, selv om der tilbydes rigelig Betaling. Det er for at afhjælpe denne Trang, at man har affattet nærværende Lovforslag, hvorved der tilsigtes at aabne Udgang for den omhandlede Del af Landbefolkningen til ved Henvendelse til Sogneraadet at erholde Befordring i Sygdomstilfælde, dog kun med derfor at erlægge en passende Betaling til Sognekommunens Kasse; Lovforslagets Bestemmelser ville vel fornemmelig komme de mindre Bemidlede tilgode, men finde dog Henvendelse paa enhver paa Landet Boende, uden Hensyn til Stand og Stilling, naar han kun ikke selv holder Heste og Vogn.

Med Hensyn til Forslagets Enteltheder bemærkes Følgende:

Til § 1.

Den Betingelse for Udgang til at nyde godt af Lovforslagets Bestemmelser, at Vedkommende ikke selv holder Heste og Vogn, maa forstaaes paa samme Maade som Bestemmelsen i Forordning af 26de Juni 1844 § 5 Nr. 3 in fine, saa at Enhver falder ind derunder, der ikke har mindst to Heste og Vogn (jfr. Indenrigsministeriets Skrivelse Nr. 98 af 19de April 1877 i Ministerialtidenden).

Da den Byrde, Lovforslaget vil paalægge Kommunen, ikke bør være større, end Nødvendigheden kræver, vil det ikke kunne overlades den til Sygehjælp Trængende vilkaarligheds at bestemme, hvor eller hos hvem Hjælpen skal søges, og Udgangen til ved Kommunens Foranstaltning at erholde Befordring afgiven, hvad enten der er Spørgsmaal om at afhente Læge eller Jordemoder til den Syge eller om at henbringe den Syge til disse, er derfor begrændset til de Tilfælde, hvor enten den af Fattigvæsenet antagne Læge eller Jordemoder, der ville være at finde indenfor rimelige Afstande, eller en anden indenfor 1 Mils Afstand fra den Syges

Opholdssted boende Læge eller Jordemoder ønskes benyttet; hvor der er Spørgsmaal om den Syges Henbringelse til et Sygehus, kan, i Analogi med hvad der nu gjælder om Sognereiser i Fattigvæsenets Anliggender, Befordring kun forlanges afgiven, naar det paaagjældende Sygehus er beliggende indenfor Lægedistriktets Grændser (jvfr. Indenrigsministeriets Skrivelse Nr. 36 af 31te Januar 1884 i Ministerialtidenden).

Til § 2.

Hvad den Betaling angaar, der for Befordringens Afgivelse skal erlægges til Kommunens Kasse, er det anset rettest, at den efter Forslag af Sogneraadet fastsættes af Amtsrådet for et bestemt Tidrum ad Gangen, samt at den i Regelen bestemmes til et vist Beløb pr. Mil.

Om det end kan antages at følge af Lov om Udpantning m. v. af 29de Marts 1873 § 1 Nr. 3, at den saaledes af Amtsrådet fastsatte Betaling vil kunne indrives ved Udpantning, er en udtrykkelig Udtalelse herom i Loven dog anset hensigtsmæssig.

Til § 3.

Med Udredelsen af de ommeldte Njorsler vil der være at forholde efter de gjældende Regler om Sognereiser, og det vil saaledes staa Sogneraadet frit for under Sagttagelse af de i Lov af 6te Juli 1867 § 17 givne Forstrifter enten at leie Befordringen for Kommunekassens Regning eller fordrere den afgiven in natura af Kommunens Njorepligtige, dog at der i sidstnævnte Tilfælde tillægges disse et Bedrag, hvis Størrelse beregnes efter de i Henhold til § 2 fastsatte Betalingsregler.

Da der ellers ikke erlægges Betaling for Sognereiser, er det, saafremt Njorslerne udredes in natura, nødvendigt, at de tilsiges i en særlig Omgangstour, da de Njorepligtige i modsat Fald ikke vilde blive ens stillede.

Det er en Selvsølge at derjom Sogneraadet nødes til at leie Befordring for en høiere Betaling end den i Henhold til § 2 af Amtsrådet fastsatte, eller derjom denne ikke maatte kunne erholdes hos den, til Forbedel for hvem Befordringen er afgiven, vil Tabet herved i begge Tilfælde falde Kommunens Kasse til Last.